

Hồi 21

Thổ Vương Và Tù Trưởng

Câu nói này khiến chàng tỉnh ngộ, nhớ lại hai con ngựa của hai tên che mặt lúc nãy cũng là loại ngựa Tứ Xuyên, trong lòng có hơi minh bạch.

Tang Đạt Nhi vừa chạy đến, y giận dữ nói:

Trước đây mấy ngày chúng tôi đã nhận được tin báo bọn quân Thanh đóng ở Tiểu Kim Xuyên vừa được điều tới Hồi Cương. Nay lại phát hiện ba con ngựa Tứ Xuyên, e rằng chính do bọn quân quan mang từ Tiểu Kim Xuyên đến. Chúng ta không thể không đề phòng.

Chàng đáp:

- Đúng vậy, ba tên này không quan trọng bằng đại quân triều Thanh có lẽ sắp đánh tới đây.

Tang Đạt Nhi giận dữ:

- Hừ, người Cáp Tát Khắc chúng ta không phải để ăn tươi nuốt sống đâu, nếu bọn quân triều Thanh đến, chúng ta nhất định một sống một chết.

Do sự việc mới phát sinh, tân tù trưởng La Hải lại càng quan tâm phòng bị nhưng hôn lễ của con gái lão không vì thế mà kém vui.

Đương nhiên buổi sáng ngày hôn lễ rất náo nhiệt, nhưng náo nhiệt vui vẻ, nhất là từ chiều về đêm khi đại hội Điều Dương được khai mạc.

Sáng sớm hôm đó La Hải đã cho quân thám mã lùng sục một vùng rộng quanh bộ lạc để thu thập tin tức của quân Thanh, khi đã chắc chắn, không có một bóng người quân Thanh nào xâm phạm tới đây lão mới ra lệnh cho mọi người an tâm vui chơi.

Đêm ấy trời quang mây tạnh trăng sao sáng rực rỡ, Mạnh Hoa và Kim Bích Y tách ra khỏi đám đông song song cùng nhau trên mình ngựa lỏng buông tay khấu vào thảo nguyên.

Đang đi thong thả bỗng có một mùi hương ngào ngạt lẫn trong gió cuốn khiến tâm thần đê mê. Mạnh Hoa giục ngựa lên trước tới một thung lũng giữa hai sườn núi cất tiếng gọi lớn:

- Nơi này cực kỳ diễm lệ. Y muội! Mau đến đây xem!

Kim Bích Y đang định giục ngựa tiến lên bỗng nàng nhìn thấy một người cưỡi ngựa chạy như bay đến.

Thảo nguyên khoáng khoáng vô biên rất khó có chuyện tình cờ hai người gặp nhau, người này rõ ràng có ý tìm nàng quấy nhiễu gì đây. Kim Bích Y hỏi liền:

- Người muốn chuyện gì?

Vì người này đến quá mau nên nàng trong lúc gấp gáp đã kéo cương dừng ngựa lại. Người ấy hơi mỉm cười, Kim Bích Y nhìn kỹ chỉ thấy mặt hắc đen đũi như nhọ nồi, ngũ nhạc triều thiên, tướng mạo cực kỳ xấu xí khiến người khác thoạt nhìn đã muốn chán ghét.

Hán tử xấu xí mặc trên người chiếc áo bạch hồ cừu, tay cầm roi ngựa có cán dát ngọc và bên trong áo hồ cừu là bộ y phục màu mè hoa lệ hiển nhiên không phải là một mục dân bình thường. Thoạt đầu Kim Bích Y tưởng hắc đến tham gia Điều Dương đại hội của tộc Cáp Tát Khắc nhưng nhìn kỹ có vẻ không phải, nàng cất cao roi ngựa giận dữ mắng hắc:

- Đường rộng rãi sao người không đi lại chặn ngay đầu ngựa của ta, người khinh nhờn ta ư?

Tên xấu xí vẫn mỉm cười không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi ngược lại:

- Có phải cô nương họ Kim người Hán không?

Kim Bích Y kinh ngạc, trả lời:

- Đúng thì sao và không đúng thì sao?

Tên xấu xí cứ tấm tấ khen ngợi:

- Ân sư đệ của ta nói cô nương còn đẹp hơn La Man Na, thoạt đầu ta chưa dám tin. Hà, bây giờ mới biết y nói không sai chút nào.

Kim Bích Y càng ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ của người có phải tên Ân Kiểm Thanh?

Hắc ha hả cười:

- Đúng, như vậy cô nương đúng là họ Kim? Tốt... tốt...

Kim Bích Y quát ngang:

- Tốt, người muốn ra sao?

Hắc vẫn mỉm cười:

- Ta là vương tử của tộc Xa Cư, xem cô nương đẹp tựa thiên tiên thế này không ai xứng đáng với cô nương đâu, cô nương hãy bằng lòng làm vương phi của ta nhé!

Kim Bích Y cả giận nhấc cao roi ngựa định đập xuống đầu hắn.

Hắn không có ý gì muốn tránh né lại còn vươn cổ ra như muốn nghênh tiếp roi của nàng vừa mỉm cười:

- Ta đoán không sai, quả nhiên cô nương rất thích ta!

Lúc ấy Kim Bích Y mới chợt nhớ quy luật của hội Điều Dương như vậy đầu dấm đánh roi ngựa vào người hắn nữa? May mà gần đây võ công của nàng tiến một bước lớn tới mức đạt tới chỗ tùy tâm thu phát, chiếc roi sắp trúng đầu hắn đột nhiên kéo lại, và khi đánh tiếp ra roi ngựa đã biến thành đoản kiếm. Nàng quát:

- Ta chỉ thích cái thủ cấp của ngươi thôi!

Kiểm thế đâm nghiêng tới quả nhiên nhắm thẳng vào đầu hắn. Tuy tên xấu xí này rất khả ố nhưng bản tâm Kim Bích Y không muốn giết chết hắn, chỉ mong kiếm thế sẽ buộc hắn phải ngã xuống ngựa.

Ai ngờ tên nọ có thần lực kinh người, bản lãnh cũng hết sức cao cường, trong lúc cấp thời hắn thi triển thủ pháp Phụng Điểm Đầu vung roi ngựa lên chặn đứng thế kiếm của nàng lại.

- Cô nương thích người ta thì để, thích thủ cấp của ta sợ rằng không dễ đâu!

Chỉ nghe mấy tiếng xoẹt xoẹt bắn ra những tia lửa. Hán tử xấu xí giật mình vì cái roi ngựa quý đã bị kiếm của Kim Bích Y chém ra làm hai đoạn, tên xấu xí mới biết kiếm của nàng là loại bảo kiếm và kiếm pháp của nàng tấn tốc kỳ ảo ra ngoài dự liệu của hắn. Lần này hắn không còn cười nổi nữa!

Kim Bích Y đã biết bản lãnh của hắn không thể hạ thủ lưu tình được nữa, vút, vút, vút lập tức đánh liên hoàn tam kiếm, hắn xoay thân theo chiều pháp Đăng Lý Tàng Thân liên tiếp thoát khỏi mũi kiếm nàng nhưng kiếm của nàng linh hoạt không kém, lúc nào cũng như sắp đâm trúng xương sống của hắn.

Nói thì chậm, sự thực mau không thể tả. Đột nhiên thân hình của tên hán tử xấu xí vươn thẳng lên rồi lật xuống ngựa. Kim Bích Y hết sức kinh ngạc, bụng nghĩ thầm: "Tên xú hán tử này xem ra không phải tay tầm thường, sao ta chưa đâm trúng hắn mà hắn đã ngã?" Tâm niệm chưa dứt đã thấy con ngựa nhanh như tên bắn vòng quay trở lại đón hắn không

cho hấn rơi rụng đất. Thì ra hai chân hấn vẫn móc vào yên ngựa biểu diễn nghệ thuật cưỡi ngựa tinh diệu của mình tránh né hóa giải tất cả những chiêu kiếm ảo diệu của Kim Bích Y.

Hán tử xấu xí như bay trên lưng ngựa, hấn nói to:

- Nữ tử thật lợi hại, may mà ta chưa bị trúng kiếm!

Tuy hấn chưa bị thua nhưng tiếp tục giao thủ với nàng rõ ràng hấn không muốn nữa.

Lúc ấy Mạnh Hoa vừa vòng ra từ sườn núi quay ngựa lại, chàng hú lên một tiếng:

- Y muội! Có chuyện gì xảy ra thế?

Tiếng hú của chàng chấn động màng nhĩ tên hán tử xấu xí khiến hấn càng thêm kinh sợ.

Kim Bích Y đáp:

- Có tên sư huynh quỷ quái của Ân Kiếm Thanh, mau đuổi theo hấn!

Nhưng con ngựa của xú hán tử có lẽ là loại tuần mã đặc biệt, chỉ thoáng chớp đã chạy xa lắm.

Nhờ ánh trăng sáng, Mạnh Hoa định thần nhìn theo xa, chỉ thấy có hai con ngựa từ cuối chân trời chạy đến nhập cùng với tên hán tử xấu xí phóng đi.

Kim Bích Y hỏi:

- Chúng nói chuyện gì với nhau đại ca có nghe được không?

Chàng đáp:

- Xa quá, ta nghe chỉ thấp thoáng, không rõ chúng nói với nhau chuyện gì.

Kim Bích Y cau mặt:

- Tên xấu xí quỷ quái tự xưng là vương tử của tộc Xa Cư nhưng hai tên mới đến hình như lại là người Hán?

Mạnh Hoa chột tỉnh:

- Đúng vậy, ngựa chúng cưỡi tựa hồ là giống ngựa của Tứ Xuyên.

Kim Bích Y vội vàng nói:

- Chúng không chạy theo đường cái mà cứ nhắm về phía trước mặt, có lẽ đến quấy rối tù trưởng La Hải chăng?

Đang nói đến đó bỗng nàng quay nghiêng người đập lên mình Mạnh Hoa một roi ngựa.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Ồi chà! Sao Y muội đánh ta?

Kim Bích Y cũng “ồ chà” một tiếng nở nụ cười như hoa:

- Đại ca quên rằng chúng ta đang tham gia vui đùa trong hội Điều Dương ư? Vậy thì cuộc chơi coi như chấm dứt. Nhưng là do đại ca tự tìm đến lãnh một roi của tiểu muội chứ không phải tiểu muội đuổi theo đại ca đâu đó nhé!

Mạnh Hoa chợt hiểu ra cũng rạng rỡ:

- Phải rồi, cuộc chơi coi như chấm dứt, chúng ta hãy trở về. Y muội, may mà Y muội không dùng roi ngựa đánh trúng tên xấu xí nọ.

Kim Bích Y đáp:

- Tí nữa là tiểu muội đánh trúng hấn rồi. Tiếc rằng đã dùng đến kiếm mà vẫn không chế phục nổi hấn, hấn tự xưng là sư huynh của Ân Kiếm Thanh, bản lãnh rõ ràng có cao hơn Ân Kiếm Thanh rất nhiều.

Mạnh Hoa kinh ngạc nói:

- Tên xấu xí ấy có sử dụng công phu Lôi Thần Chưởng chẳng?

- Không biết, chỉ biết chưởng lực của hấn trong cương có nhu, tựa hồ là một thượng thừa võ công, sao đại ca lại hỏi vậy?

Chàng đáp:

- Võ công của hấn đương nhiên không phải do nhị sư phụ ta truyền thụ, nếu hấn tự xưng sư huynh Ân Kiếm Thanh ta có thể đoán hấn là đệ tử của tên yêu nhân tóc đỏ Âu Dương Xung. Ân Kiếm Thanh cũng đã từng bái yêu nhân này làm sư phụ. Bất quá, ba tháng trước Âu Dương Xung đã bỏ mạng trên núi Thiên Sơn rồi còn gì!

- Võ công của hấn có một phần quái dị, xét ra không thuộc môn phái nào ở Trung Thổ. Hoặc là hấn theo học một dị nhân Tây Vực nào chẳng? Nếu quả hấn muốn tìm La Hải quấy phá, thế nào ta cũng còn gặp hấn nữa. Khởi mắt công phỏng đoán làm gì!

Hai người thúc ngựa phi mau. La Man Na cùng một vài người bạn đã đến đón họ vội hỏi:

- Mạnh đại ca, chúng tôi đang đợi đại ca trở về đây.

Mạnh Hoa hỏi liền:

- Phải chăng có một tên hán tử xấu xí vừa đến đây?
- Đúng, cùng đến với hần còn có hai tên quan quân Mãn Châu.

Mạnh Hoa kinh ngạc:

- Ba tên ấy ở đâu rồi?
- Chúng dùng lễ ra mắt gia phụ, bẩm rằng xin được thương lượng với gia phụ một chuyện rất quan trọng, hiện giờ gia phụ đang tiếp chúng, có Tang Đạt Nhi ở đó nữa.
- Đáng lẽ gia phụ cô nương không nên tiếp chúng.
- Thật ư? Vậy xin đại ca hãy gấp đến đó đi!

Kim Bích Y hỏi:

- Tiểu muội cùng đến với đại ca được không?

La Man Na đáp:

- Đối với dân tộc Cáp Tát Khắc, nam nữ đều như nhau, cô nương và Mạnh đại ca đều là khách quý do chúng tôi mời đến. Xin mời cô nương cứ tự nhiên... bất quá...
- Bất quá cái gì?
- Chúng tôi biết rằng ba tên chúng đến đây không có ý tốt, bất quá chúng giả vờ chúc mừng gia phụ nhưng nếu chúng không có hành động quấy phá nào, chúng tôi vẫn cứ coi như khách. Quy củ của chúng tôi...

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Ta biết quy củ của cô nương rồi, đối với địch nhân thì dùng đao kiếm, còn đối với khách nhân thì dùng rượu bô đào. Cô nương yên tâm, người Hán chúng ta cũng vậy thôi! Chỉ cần bọn chúng không phải ác khách, chúng ta không dám vô lễ bao giờ!

Họ đến gần nhà bạt hành doanh của La Hải nghe có tiếng La Hải nói to vọng ra:

- Đa tạ quý khách quang lâm, nhưng hậu lễ của quý khách ta thực không dám nhận.

La Man Na vén tấm bạt cửa lên:

- Gia gia! Mạnh đại ca và Kim thư đã về!

Nàng nói bằng thổ ngữ Ngõa Nạp. La Hải vui mừng:

- Mời họ vào đây!

Rồi đứng dậy nghênh tiếp.

Tên vương tử Xa Cư tộc và hai tên quân quan đi theo hẳn không biết khách đến là ai nhưng thấy La Hải trân trọng tiếp đón bất giác cũng đứng dậy.

Mạnh Hoa vén màn cửa cùng Kim Bích Y tiến vào. Hai bên giáp mặt, bọn kia đều biến sắc mặt.

Thì ra hai tên quân quan chính là hai tên đệ nhất đệ nhị cao thủ trong bọn Đại Nội tam cao thủ của triều đình là Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn. Mạnh Hoa đã từng giao thủ với hai tên này không chỉ một lần, chàng biết bản lĩnh Vệ Thác Bình chỉ kém Hải Lan Sát một chút, nếu có thêm trợ thủ Diệp Cốc Hồn thực không dễ đối phó, trong lòng ngẫm nghĩ: "Rất may võ công Y muội gần đây tiến bộ rất nhiều, ta và Y muội liên thủ thiết tưởng không thể thua bọn chúng được."

Vệ Thác Bình cười ha ha:

- Không ngờ Mạnh thiếu hiệp cũng có ở đây, đúng là người ta ở đâu cũng có thể gặp nhau được!

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Vệ đại nhân thực không biết ta ở đây sao?

Vệ Thác Bình:

- Thực là không biết.

- Thực là không biết? Khó nói Lưu Đĩnh Chi không báo cáo lại với đại nhân? Hà, cái vị Lưu Đĩnh Chi đại nhân này đêm hôm qua không ai mời cũng đến, sao hôm nay lại không cùng đến đây luôn một thể?

Khi nhìn thấy hai tên Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn, chàng tin chắc tên sử dụng khoái đao đêm qua phải là Lưu Đĩnh Chi, còn tên che mặt thứ hai, chàng nghĩ thầm: "Tên này chưởng lực tuy cương mãnh nhưng vẫn không giống Đại Suất Bi Thủ công phu của Diệp Cốc Hồn. Hừ, hết chín phần mười chắc là lão khất cái rồi!"

Vệ Thác Bình làm ra vẻ kinh ngạc:

- Cái gì? Lưu Đĩnh Chi đã đến đây ư? Xin lỗi, ta thực không biết chuyện này. Mạnh thiếu hiệp, chúng ta chia tay nhau ở Lạp Tát đến nay thấp thoáng mà đã hơn năm, hôm nay tái kiến thật là vạn hạnh!

Miệng nói hoa xảo như vậy rồi hẳn vòng tay thi lễ.

Trước đây hắn đã mấy lần đụng độ chàng, lần nào cũng chưa hề chiếm được thế thượng phong. Nhưng nếu chỉ luận về công lực, thì mấy lần giao thủ ấy Vệ Thác Bình có hơn chàng một chút. Lần này hắn vòng tay thi lễ chỉ là cái cớ, thực ra hắn ngấm ngấm vận công lực đánh ra một kinh lực định đánh ngã chàng. Ai ngờ song thủ vừa vòng lại kinh lực của hắn phát ra như rơi vào khoảng trống không thấy đối phương có phản ứng gì giống như vất viên gạch xuống đáy biển không thấy tăm tích đâu nữa, đột nhiên hổ khẩu của hắn như bị hơi lửa nóng, ba đại huyết trên kinh Thủ Thái Dương ngấm ngấm đau đớn, hắn kinh sợ vội vàng thu kinh lực, may mà Mạnh Hoa không nhân cơ hội đả thương tiếp.

Mạnh Hoa tuy có chiếm thượng phong nhưng cũng kinh ngạc thâm. "Mới hơn một năm, ta đạt được thượng thừa tâm pháp của võ học cổ Ba Tư, Thiên Trúc và Thiên Sơn phái, hiện nay ta tin rằng ta đã dung hợp được tất cả các loại võ công thượng thừa ấy; thế mà tên giặc này chịu đòn nổi cũng lạ!"

Tên hán tử xấu xí nhìn thấy Kim Bích Y có vẻ thẹn thùng, La Hải giới thiệu:

- Đây là Vương tử Ô Lý Tái của tộc Xa Cư; đây là con gái của Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách Kim Trục Lưu đại hiệp Kim Bích Y cô nương.

Ô Lý Tái nghe tên Kim Trục Lưu giật nảy mình.

Kim Bích Y cười nhạt:

- Khởi cần tù trưởng giới thiệu, vị vương tử này tôi đã có gặp qua.

Ô Lý Tái càng thẹn thùng lo lắng:

- Vừa rồi không biết là Kim nữ hiệp nên có lẽ thất thố, xin được thứ lỗi.

La Hải không biết giữa hai người đã có chuyện gì, không tiện hỏi kỹ liền nói:

- Nếu chư vị đã biết nhau thì càng tốt. Mời chư vị khởi cần khách khí, ngồi xuống đây đàm luận.

Kim Bích Y và Mạnh Hoa cùng ngồi xuống. Ô Lý Tái thấy thái độ thân mật của nàng và chàng sinh lòng đố kỵ, nghĩ bụng: "Có lẽ tên tiểu tử này là tình lang của nàng, thảo nào nàng không thèm nhìn đến ta. Hừ, ta thử xem tiểu tử bản lãnh đến đâu." Chú ý đã định, hắn chỉ chờ cơ hội hạ nhục Mạnh Hoa.

Vệ Thác Bình nói:

- Ta bàn đến đâu rồi? À, ta đang nói đến chuyện lễ vật. Đây là lễ vật rất trân quý xin dâng lên tù trưởng.

Mạnh Hoa liếc nhìn thấy hấn dâng lên một hộp gấm, chưa vội mở nắp hộp, hấn nói:

- Tù trưởng, xin thứ tội ngu muội của tôi, để tôi nói ít lời sau đó sẽ thương nghị. Tôi không muốn có người ngoài tham gia, lễ vật này tôi cũng không muốn người ngoài trông thấy.

Vương tử Ô Lý Tái nói tiếp:

- Đúng đó, ta cũng cần biết tên họ Mạnh này là ai, lấy tư cách gì tham gia cuộc thương nghị?

La Hải trong bụng đã giận lắm nhưng cố nhịn, lạnh lẽo nói:

- Tất cả ở đây đều là khách của ta, Mạnh thiếu hiệp cũng là khách. Trong mắt của ta, tất cả đều có vị trí y như nhau. Vệ đại nhân vừa nói lời ấy ta không thể chấp nhận. Ta là tộc Cáp Tát Khắc lấy lễ đãi khách chứ không nhận đây là hội nghị. Chúng ta không muốn nhận lễ vật quý của khách. Hộp ấy bất tất mở làm gì, xin cứ để đó đại nhân mang về cũng được!

Vệ Thác Bình thấy La Hải nổi giận không dám đòi hỏi gì nữa, hấn cười gằn:

- Xin tù trưởng đừng vội nóng, nếu quả Mạnh thiếu hiệp là khách quý của tù trưởng thì cứ để thiếu hiệp làm chứng nhân ở đây. Còn lễ vật này không phải do chúng tôi dâng lên tù trưởng, tù trưởng biết do ai đưa đến không?

La Hải "hừ" một tiếng:

- Ta không cần biết!

Vệ Thác Bình mỉm cười:

- Tôi xin báo với tù trưởng, khi tù trưởng biết chủ nhân lễ vật này e tù trưởng sẽ đổi ý liền.

Tang Đạt Nhi động tính hiếu kỳ, xen vào:

- Tù trưởng, xin để cho đại nhân đây nói trước đã, nếu ta nghe xong không nhận lễ vật cũng đâu có hại gì?

Vệ Thác Bình gật đầu:

- Đúng đó, tù trưởng đâu có gì ngại?

Hấn đặt hộp gấm lên mặt bàn, tự mình quỳ gối xuống rất cung kính lạy hộp gấm ba lạy rồi mới trang trọng mở nắp hộp ra. La Hải, Mạnh Hoa và mấy người nữa không biết hấn làm trò gì chăm chú nhìn.

Trong lòng hộp đựng một cuộn sách lụa màu vàng. Vệ Thác Bình cung kính nâng sách lên quá đầu nói:

- Chúc mừng tù trưởng, lễ vật này chính là do Đại Thanh hoàng đế gửi cho tù trưởng, sách phong tù trưởng làm phiên vương Cấp Tát Khắc. Xin tù trưởng chọn ngày lành tháng tốt bày hương án tiếp nhận sách phong. Theo tôi biết, nên chọn ngay ngày hôm nay là vui hơn cả, được không?

La Hải thanh sắc bất động một lúc mới nói:

- À, thì ra ta được phong vương. Đa tạ hoàng đế của chư vị! Nhưng ta biết người Hán chư vị có thành ngữ đại ý: "Người nào tặng lễ vật là có sở cầu gì đó." Xin hỏi chư vị có điều kiện gì không?

Vệ Thác Bình đáp:

- Tù trưởng nói như vậy là còn có điểm khiếm khuyết. Dưới gầm trời đất này, đất nào chẳng phải đất của nhà vua. Hoàng thượng có bốn bể nào có sở cầu gì?

La Hải tiếp:

- Ô, dưới gầm trời đất này đất nào chẳng phải của nhà vua. Nếu nói như vậy, ta nhận sách phong của hoàng đế thì đất đai của ta cũng sẽ thuộc về hoàng đế cả, đúng không?

Vệ Thác Bình không ngờ La Hải ăn nói sắc bén như vậy, miễn cưỡng mỉm cười:

- Đó chỉ là trên danh nghĩa thôi, tù trưởng nhận sách phong, tuy trên danh nghĩa đất đai của tù trưởng thuộc về hoàng thượng nhưng hoàng thượng đã phong vương cho tù trưởng hiển nhiên đất đai vẫn của tù trưởng chứ có khác gì? Vả chẳng, tù trưởng chịu nhận sách phong, đời đời dòng họ tù trưởng được thế tập, trước mắt tù trưởng còn tránh được tai họa!

La Hải gằn giọng:

- Hừ, có tai họa gì, xin được cho nghe!

Vệ Thác Bình ngạc nhiên đáp:

- Thực không dám dối, đại quân của chúng ta đã tới gần đây, hoàng thượng chúng ta không bằng lòng tha tội cho các người đâu!

La Hải quát:

- A! Ta hiểu rồi! Ta nếu không chịu quy thuận triều đình, hoàng thượng các người sẽ phái binh đến đánh chứ gì? Đúng đó, đó đúng là tai họa thực!

Vệ Thác Bình tướng La Hải sợ thực, liền ôn tồn dụ hoặc:

- Tránh chỗ xấu, tìm chỗ tốt là thường tình của mọi người. Tù trưởng đã hiểu rõ, hãy tìm ngày tốt làm lễ thụ sách phong. Tù trưởng làm phiên vương, chẳng những tránh được họa mà còn được hoàng thượng bảo hộ vĩnh viễn an vui, các bộ tộc đều hưởng thái bình.

La Hải nói:

- Có một điểm ta chưa hiểu rõ, chỉ cần các người đừng phái binh đến đánh chúng ta thì chúng ta cần gì bảo hộ?

Vệ Thác Bình đáp:

- Có một bọn cường đạo phản kháng triều đình đang lẩn trốn ở vùng Sài Đạt Mộc, chắc tù trưởng có biết?

Nói câu này, hấn liếc nhìn Mạnh Hoa rất mau.

La Hải trả lời:

- Biết. Ta còn biết chư vị còn mưu định đánh chúng ta nữa!

Vệ Thác Bình vội nói:

- Tù trưởng không bao giờ nên tin lời bọn cường đạo này. Hiện giờ ta tạm chưa hỏi đến việc qua lại giữa tù trưởng và chúng. Nhưng ta cảnh cáo tù trưởng: Chỉ có hoàng thượng của chúng ta mới đủ khả năng bảo hộ các bộ tộc ở đây chống lại sự xâm lược của cường đạo.

Ô Lý Tái tiếp lời:

- Chúng ta tộc Xa Cư đã tiếp nhận sách phong triều đình rồi, mai kia hai bộ tộc chúng ta liên thủ, còn sợ gì các bộ lạc Hồi Cương khác không nghe theo chúng ta? Thân phụ ta nói sẽ nhường cho tù trưởng làm minh chủ.

La Hải cố nhẫn nhục không nổi giận:

- Các người nói xong chưa? Đến ta nói đây! Vệ đại nhân, xin hỏi đại nhân là người Hán hay người Mãn?

Vệ Thác Bình bị hỏi đột ngột, ngạc nhiên hỏi lại:

- Tù trưởng hỏi vậy là có ý gì?

La Hải nói:

- Xem tướng mạo đại nhân hình như là người Hán, nhưng nghe lời đại nhân nói lại không giống người Hán, ta thực không đoán được đại nhân là người nào nên mới xin đại nhân trả lời cho rõ.

Vệ Thác Bình không thể làm sao hơn đành đáp:

- Ta và vị Diệp Cốc Hồn đây đều là người Hán, rồi sao nữa?

La Hải chậm rãi:

- Trong số người Hán có người tên Ngô Tam Quế, nghe rằng y là người đầu tiên dẫn quân Thanh tràn qua cửa ải vào Trung Nguyên có phải không?

Vệ Thác Bình hơi biến sắc, nhất thời không biết trả lời sao cho phải. La Hải tiếp tục:

- Đối với chuyện nước của chư vị có chỗ không rõ, chư vị có thể kể cho ta nghe được chăng?

Vệ Thác Bình không nhẫn nại nổi, đột nhiên biến sắc nói:

- Ngô Tam Quế với cuộc thương nghị của chúng ta hôm nay có liên can gì?

La Hải mỉm cười:

- Sao lại không liên can? Nghe nói sau khi dẫn Thanh binh vào Trung Nguyên Ngô Tam Quế cũng được phong "phiên vương" cái gì đó có đúng không?

Diệp Cốc Hồn đáp:

- Đúng, hẳn được phong Bình Tây Vương.

La Hải hỏi:

- Rồi sau đó? Ta muốn biết hậu vận của Ngô Tam Quế cuối cùng ra sao?

Vệ Thác Bình thăm dò:

- Câu chuyện của tù trưởng đi quá xa thế?

La Hải đáp:

- Ta tuy rất ít đọc sách vở, nhưng cũng còn nhớ trong các thành ngữ của người Hán có một thành ngữ đại ý nói rằng có thể xem lịch sử như một tấm gương soi, từ quá khứ có thể biết được tương lai; câu thành ngữ ấy là... thật là...

Mạnh Hoa ngắt lời:

- Câu thành ngữ ấy là "giám vãng tri lai" (soi vào xưa để biết sau).

La Hải reo:

- Đúng rồi, giám vắng tri lai, giám vắng tri lai, hoàng đế của các người muốn phong ta làm “phiên vương”, ta muốn biết trong tộc Hán người được phong vương đầu tiên là Ngô Tam Quế hậu vận ra sao rồi ta mới quyết định có nên nhận hay không chứ.

Vệ Thác Bình có cảm tưởng mình bị đem làm trò đùa giận trong bụng lắm rồi nhưng vì có Mạnh Hoa ở đó nên không dám để lộ.

La Hải nói:

- Mạnh thiếu hiệp, họ không chịu cho ta biết, thiếu hiệp cho ta biết được không?

Mạnh Hoa đáp:

- Ngô Tam Quế dẫn binh Thanh vào nước, đến triều vua Khang Hy ổn định đế vị rồi mới ra tay trừ diệt các phiên vương, cùng với Ngô Tam Quế còn có cả Tĩnh Nam Vương Cảnh Trọng Minh đều bị lật chức. Ngô Tam Quế uất ức làm phản, bị bại binh liên tiếp, ưu sầu mà chết, con là Ngô Thế Phiên kế vị, bị binh Thanh đuổi đến Côn Minh phải tự sát, rồi đó chín họ nhà họ Ngô bị tru diệt.

La Hải than:

- Ô! Thì ra hậu vận Ngô Tam Quế quá ư bi thảm, cứ xem như vậy nhận phong “phiên vương” thật là nguy hiểm!

Vệ Thác Bình trầm giọng:

- Tù trưởng, xin đừng nghe lời tiểu nhân khiêu khích, hãy suy nghĩ kỹ rồi sẽ quyết định.

La Hải đáp:

- Ai là quân tử, ai là tiểu nhân, xin được thỉnh giáo?

Vệ Thác Bình cay độc liếc nhìn Mạnh Hoa, tuy hấn cực hận chàng nhưng không dám đối mặt hấn cùng chàng, chỉ dám nói:

- Tù trưởng, điều đó tự tù trưởng đã biết rõ.

La Hải lạnh lùng:

- Vâng, ta tuy kiến thức thô lậu, quân tử tiểu nhân cũng có thể phân biệt. Người đẩy ta vào con đường tử lộ nhưng ngoài mặt vẫn hoa ngôn xảo ngữ, người như thế đương nhiên là tiểu nhân chứ còn gì nữa!

Vệ Thác Bình bị nói thẳng vào mặt, người run lên nhưng không biết ăn nói làm sao.

Ô Lý Tái đỡ lời:

- Tù trưởng, thân phụ ta sai ta tới đây vì hy vọng tộc Cáp Tát Khắc và tộc Xa Cư đồng tâm hiệp lực cùng gây sự nghiệp. Xin tù trưởng nghe lời khuyên bảo của Vệ đại nhân việc gì cũng nên nghĩ kỹ rồi hãy làm.

La Hải cười nhạt:

- Thoạt đầu ta còn chưa hiểu rõ ràng, nay thì rất minh bạch rồi. Ta quyết không để tộc Cáp Tát Khắc thành Ngô Tam Quế thứ hai. Nhưng mỗi người mỗi chí hướng, nếu có người vẫn không sợ hậu vận như Ngô Tam Quế thì cứ việc làm!

Ô Lý Tái tức giận:

- Tù trưởng, ta đã dùng lời hay lẽ phải, sao lại mắng chửi vào mặt ta như thế?

La Hải ôn tồn:

- À! Thì ra người cũng biết Ngô Tam Quế bị đời chửi là tên gian xảo à? Nhưng ta không phải chửi người đâu, ta chỉ cảnh tỉnh người thôi, còn chuyện người muốn làm loại người nào là tùy người!

Vệ Thác Bình biết đã không thể vấn hồi bèn quyết hạ đòn cuối cùng dọa nạt La Hải:

- Tù trưởng đừng quên đại quân chúng ta đã đến gần đây rồi đấy nhé!

La Hải lớn giọng:

- Được, người hạ chiến thư cho ta phải không? Ta nhận chiến thư ấy!

Vừa nói, lão vừa cầm cuộn "sách phong" lão làm phiên vương và "thánh chỉ" của hoàng đế xé vụn ra từng mảnh nhỏ rồi tiếp tục khiêu khích:

- Năm mươi năm nay đại binh của các người đến đánh chúng ta nhiều lần, giết chết dân ta nhiều rồi. Lúc ấy ta còn là một đứa trẻ con không thể thay các bậc phụ lão báo thù. Nay các người kéo quân đến đánh nữa chính là cơ hội để ta báo thù rửa nhục, các người cứ đến đi! Ôi! Trong người Hán có người là loại đê tiện, nhưng may thay vẫn còn Mạnh thiếu hiệp là người tốt. Nói thực với người, vị Mạnh thiếu hiệp đây là sứ giả của cái mà người gọi là "bọn cường đạo" đó. Ta đã cùng với nghĩa quân Sài Đạt Mộc kết minh với nhau để đối phó với quân binh các người, người nên về bẩm báo lại với hoàng thượng người như thế!

Tuy Vệ Thác Bình đã đoán trước Mạnh Hoa là sứ giả nghĩa quân, nhưng từ miệng La Hải nói ra điều ấy ý nghĩa lại khác khiến mặt hấn vàng khè, giận đến run giọng, xin cáo từ liền.

Tang Đạt Nhi nhớ đến chuyện đêm qua La Man Na suýt bị cướp đi, chặn lại:

- Bọn người có tên đêm qua đến đây cướp bóc, sao dễ dàng bước qua cửa thế được?

La Hải nói:

- Hai bên giao binh không nên giết sứ giả, hãy tạm tha chúng lần này!

Nói xong quay sang nói với Ô Lý Tái:

- Tộc Xa Cư và tộc Cáp Tát Khắc nhiều đòi giao hảo, đến đây chắc là hết. Nhưng vương tử vẫn là khách của ta, vương tử hãy cẩn thận!

Ô Lý Tái ngạc nhiên đáp:

- Ta biết ta cần phải làm gì. Đa tạ tù trưởng đã khoan đãi, sau này còn gặp!

La Hải mỉm cười:

- Tốt, chỉ mong sau này đừng gặp ở chiến trường. Các người hãy làm lễ tiễn khách cho ta!

Mạnh Hoa theo Tang Đạt Nhi tiễn Ô Lý Tái ra khỏi nhà bạt, không thềm nhìn tới Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn.

Ô Lý Tái nói nhỏ với Tang Đạt Nhi:

- Đáng lẽ người cũng là một vương tử như ta, rất tiếc người đã nắm trong tay vật quý rồi mà lại tự quăng đi!

Tang Đạt Nhi trầm tĩnh:

- Vương tử còn nói kiểu ấy, ta xin lỗi không thể coi vương tử như khách được nữa.

Ô Lý Tái hơi thẹn:

- Người nào có chí hướng của người ấy, người đã muốn vậy ta cũng không nói nữa làm gì!

Ô Lý Tái từ giả Tang Đạt Nhi rồi quay lại vòng tay thi lễ với Mạnh Hoa, hấn cố ý mượn vòng tay thi lễ ngấm vận kinh lực định đánh vào lưng chàng. Hấn vốn nổi tiếng là hảo thủ của tộc Xa Cư lại được truyền thụ võ công của một dị nhân nên rất tự tin, vừa vòng tay hấn vừa giả lả:

- Rất vui được quen người bạn mới!

Hắn dùng Kiên Xa Thức định đánh gãy lưng Mạnh Hoa. Ai ngờ Mạnh Hoa đã luyện được thượng thừa nội công Chiêm Y Thập Bát Trật, hắn dùng sức càng mạnh, chỉ nghe hắn kêu "ôi chà" bắn ra xa hơn trượng, hai gối quỳ gập lết dưới đất, Mạnh Hoa mỉm cười:

- Ôi chà, vương tử đa lễ quá vậy khiến ta rất thẹn.

Vệ Thác Bình kinh hoàng vội ôm Ô Lý Tái đỡ dậy, thấy hắn không hề bị thương mới yên tâm vội nói:

- Mạnh thiếu hiệp đừng quên chúng ta vẫn là sứ giả, La Hải đã đồng ý cho chúng ta về.

Mạnh Hoa "hừ" một tiếng lạnh lùng:

- Về, đại nhân yên tâm, chúng tôi tuân lời La tù trưởng sẽ để chư vị toàn vẹn ra về.

- Đa tạ Mạnh thiếu hiệp, xin đừng giận nhau vì chút việc cỏn con.

Chàng nghiêm mặt:

- Có câu này xin chư vị ghi nhớ: hôm nay chúng ta nể vì tù trưởng để chư vị thoải mái ra đi nhưng nếu hôm khác, không phải ở nơi này, chư vị không còn là thân phận sứ giả nữa, Ô Lý Tái cũng chẳng còn là khách, nếu gặp chúng ta, lúc ấy chúng ta sẽ không khách khí nữa đâu.

Vệ Thác Bình đã được bảo chúng, ít nhất là lúc này ở đây liền ha hả cười lớn:

- Điều ấy đương nhiên, ngày khác gặp ở chiến trường, người đương nhiên không thể tha ta, ta cũng đương nhiên không thể tha người.

Ba người vội vàng nhảy lên ngựa ra roi phóng thẳng.

Mạnh Hoa quay lại Tang Đạt Nhi:

- Tang huynh có thể tìm dùm ta hai con tuấn mã đủ sức đuổi kịp ngựa của bọn ấy không?

Tang Đạt Nhi ngạc nhiên:

- Đại ca định làm gì?

- Hiện giờ mới có khoảng canh tư, chẳng bao lâu trời sẽ sáng.

- À! Đại ca và Kim nữ hiệp cần đuổi theo bọn ba tên ấy chẳng?

- Đúng, hai tên tay sai triều đình kia có thể mặc chúng nhưng tên vương tử Ô Lý Tái ta phải bắt lại mới được.

- Ô Lý Tái tuy rất khả ố, nhưng đệ thấy gia gia có ý muốn tự hấn ăn năn trở về, đại ca định...

Chàng mỉm cười:

- Huynh yên tâm, ta không giết hấn đâu, nhưng ta có một việc cần hỏi hấn. Việc này nói ra thì khá dài, nếu huynh giúp ta đuổi theo chúng kịp, khi về ta sẽ kể cho huynh nghe.

Tang Đạt Nhi suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Chúng đệ e không chọn được ngựa tốt hơn ngựa của bọn chúng, nhưng...

- Sao, huynh cứ việc nói.

- Xin nói cho đại ca hay, có một con đường tắt rất dễ đuổi kịp bọn chúng.

Bọn Vệ Thác Bình cho ngựa chạy như tên bắn, trời vừa sáng hấn chúng đã bỏ khu doanh trại của họ La xa lắm rồi, ba người bọn chúng yên tâm lỏng bụng dây cương.

Diệp Cốc Hồn vẫn còn lấy làm giận và thẹn nói:

- Đem qua coi vậy mà nguy lắm, không ngờ La Hải lại lật lọng như vậy và tên tiểu tử Mạnh Hoa lại có mặt nơi đây. Lúc ấy ta có phần lo sợ chúng ta còn gặp nạn không thể trở về đây được.

Ô Lý Tái nhơn nhơn:

- Ta tin vào võ công của chư vị, không ngờ chư vị lại sợ tên họ Mạnh đến thế. Nếu biết sớm, ta mời sư phụ ta đến đây trợ giúp cho chư vị thêm can đảm.

Vệ Thác Bình nhăn nhó:

- Tiểu tử ấy võ công tuy cao thật nhưng chúng ta cũng chẳng có gì phải sợ. Bất quá, Ô Lý Tái vương tử nên biết, đem qua chúng ta ở trong vùng doanh trại của địch, vô luận thế nào mãnh hổ nan địch quần hồ!

Ô Lý Tái găm gù:

- Nhưng ta bị lép vế trước chúng, ta chịu không nổi.

Vệ Thác Bình nói:

- Vương tử bất tất giận hờn làm chi. Vương tử bị lép vế có một lần, thế nào cũng có ngày chúng tôi giúp vương tử báo phục nỗi hận này!

Bọn chúng vừa nói đến đây bỗng phát hiện trước mặt có hai bóng ngựa đen chạy tới. Trên lưng ngựa là một nam một nữ, chính là Mạnh Hoa và Kim Bích Y.

Thì ra họ tìm được hai con hỏa long cầu rất tốt chạy thẳng theo đường tắt chặn đầu bọn chúng.

Vệ Thác Bình trong bụng kinh sợ, Ô Lý Tái phát hoảng lạnh lùng hỏi đồng bọn:

- Vệ đại nhân vừa mới khoe khoang không sợ ai cả, lần này hãy thử ta xem!

Vệ Thác Bình quát:

- Các người đến đây làm chi?

Mạnh Hoa quát lại:

- Đương nhiên không phải đến tiễn bọn người! Mau mau dừng lại ta có việc muốn nói.

Vệ Thác Bình kéo cương ngựa dừng lại:

- Mạnh Hoa, người không giữ chữ tín à?

Chàng cười nhạt:

- Người hãy ngẩng đầu mà nhìn xem, mặt trời đã mọc rồi, nơi đây cũng xa doanh trại tù trưởng trên trăm dặm, bọn người còn là khách của tù trưởng nữa đâu?

Vệ Thác Bình lạnh lẽo:

- À, thì ra La Hải sợ bọn ta về bẩm báo lại chuyện đêm qua, sợ chúng ta động binh nên nhờ các người đuổi theo giết người bịt miệng có đúng không?

Mạnh Hoa đáp:

- Người đừng dùng lời khiêu khích. Tù trưởng đời nào sợ động binh với các người? Việc này tù trưởng hoàn toàn không biết, do chính chúng ta hành động. Người không phục ư, cứ lại đây xem!

Vệ Thác Bình nổi giận:

- Tiểu tử họ Mạnh, ta không sợ người, bất quá ta cần trở về bẩm báo quân tình không có giờ rảnh động thủ với người. Nếu thật như người nói, La Hải không sợ chúng ta động binh, người dám để chúng ta trở về bẩm báo không? Sau này chúng ta sẽ hẹn một ngày ở đâu đó ta sẽ một mình song đấu với người!

Miệng nói tuy cứng, kỳ thực đó là kế hoãn binh, sao chàng không biết?

Nhưng chàng cũng có mục đích khác, sau khi đã đe dọa Vệ Thác Bình, chàng nói:

- Được, ta có thể để bọn bay trở về, nhưng bọn bay phải để lại một người ở đây!

Vệ Thác Bình kinh ngạc:

- Người muốn ai ở lại?

Mạnh Hoa chỉ Ô Lý Tái:

- Tên này không phải là sứ giả của quân Thanh, cũng không cần trở về bẩm báo quân tình, xin mời ở lại.

Ô Lý Tái kinh hoảng vội vàng kéo cương cho ngựa chạy. Mạnh Hoa kêu to:

- Người đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi người một việc thôi, tuyệt không hại người đâu.

Ô Lý Tái không dám tin lời chàng, nhân dịp chàng đang vướng bận với Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn, mau lẹ rút roi chạy gấp vượt xa vài dặm. Mạnh Hoa sợ hãi trốn mất, liền nói:

- Y muội, hãy bắt hắn đã. Ta sẽ lo hai tên tay sai này.

Kim Bích Y tin tưởng chàng thừa sức đối phó với hai tên, đáp liền "Vâng!" một tiếng, đập roi vào lưng ngựa lập tức đuổi theo Ô Lý Tái.

Chính Ô Lý Tái muốn đào thoát, hốt nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập càng lúc càng gần, quay đầu ngó lại, Kim Bích Y đã đuổi kịp sau lưng hắn.

Ô Lý Tái cố gượng bình thần:

- Hiện tại không phải là cuộc vui Điều Dương, cô nương đuổi theo ta làm chi?

Kim Bích Y nổi giận:

- Nể nang tù trưởng La Hải, chúng ta vẫn xem người là khách, người ăn nói hồ đồ, ta không đập người một trận không thể được!

Kiểm quang như điện đâm thẳng vào mặt Ô Lý Tái. Hắn rút đao ra đỡ, bất quá mới hơn mười chiêu hắn đã bị Kim Bích Y chém gãy bảo đao. Kim Bích Y quát lên một tiếng "trúng này!", hắn bị Kim Bích Y đập trúng một roi ngã lăn xuống ngựa.

Kim Bích Y gọi to:

- Mạnh đại ca, tiểu muội thắng rồi, đại ca đến mau!

Vệ Thác Bình và Diệp Cốc Hồn hy vọng thiếu mất một đối thủ, bọn chúng dễ dàng tốp chiến tốp thắng, ai ngờ kiếm pháp của Mạnh Hoa quá tinh diệu, dùng một đánh hai mà vẫn công nhiều hơn thủ.

Lúc ấy nghe Ô Lý Tái bị bắt, chúng đều chấn động, không hện cả hai đều nghĩ bụng: “Chỉ một tiểu tử họ Mạnh đã khó đối phó, con nha đầu kia lại quay trở về e rằng bọn ta muốn chạy cũng không chạy được nữa!” Đã quyết định dùng kế sách “tẩu” trong “tam thập lục kế” lập tức cùng chuyển đầu ngựa chạy vọt đi.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Được, hôm nay ta tạm tha cho bọn ngươi, nếu các ngươi không biết sống chết là gì, cứ bắt chước Ngô Tam Quế dẫn Thanh binh lại đây!

Chàng liền quay đầu ngựa chạy về hướng Kim Bích Y chạy đến.

Trong lúc ngựa đang chạy mau hốt nhiên có một tiếng hú dài cất lên từ phía Kim Bích Y truyền lại. Mạnh Hoa kinh dị nghĩ bụng: “Người này không biết là ai mà có công lực dường ấy. Nghe qua tiếng hú tựa như của Mậu Trường Phong thúc thúc dùng Sư Tử Hồng Công nhưng lại có vẻ gì bá đạo khác với nội công tinh thuần của Mậu thúc thúc.”

oOo

Lúc ấy Kim Bích Y đang tra vấn Ô Lý Tái.

Ô Lý Tái chỉ thừa nhận Ân Kiểm Thanh là sư đệ của hắn còn mọi vấn đề khác đều lắc đầu không biết.

Kim Bích Y cười nhạt:

- Ân Kiểm Thanh ở đâu ngươi không biết, sư phụ của ngươi là ai, ngươi cũng không biết nữa ư?

Nguyên vì đêm trước Kim Bích Y giao thủ cùng Ân Kiểm Thanh, giác ngộ ra võ công của y vượt xa hơn trước, nhưng là loại võ công tà môn, như vậy sư phụ mới của y là ai, năng rất cần biết.

Chính lúc ấy nàng cũng nghe tiếng hú dài như tiếng sư tử hồng chấn động cả đầu nàng.

Ô Lý Tái vùng la lên vui mừng:

- Sư phụ, mau lại cứu con!

Chưa dứt lời đã thấy một phiến tăng cao lớn đột ngột xuất hiện trước mặt nàng.

Phiền tăng xòe bàn tay rộng như chiếc quạt chụp giữ lấy Ô Lý Tái kéo lại, tuy nàng muốn bắt Ô Lý Tái làm con tin nhưng phiền tăng ra tay quá mau nàng không giữ hẳn lại kịp. Nàng kinh dị nghĩ bụng: “Xem ra võ công phiền tăng này hơn hẳn ta, ta nếu ra tay ngăn trở cũng khó được.”

Ô Lý Tái đã đến cạnh sư phụ lập tức nói:

- Sư phụ, nha đầu này khinh miệt con, xin lão nhân gia thay con bắt thị về!

Phiền tăng ha hả cười lớn:

- Chuyện ấy có khó gì, nếu con muốn bắt thị sư phụ sẽ giúp cho. Để trước tiên ta phế bỏ võ công của y thị cái đã!

Câu nói rất khinh thường võ công nàng, phiền tăng lại xòe bàn tay to lớn chụp xuống đỉnh đầu nàng. Kim Bích Y giận dữ múa kiếm bay lượn, vút vút vút liên hoàn ba chiêu. Ba chiêu này nàng dùng Thiên Sơn kiếm pháp Truy Phong Kiếm Thức rất mau lẹ và lợi hại.

Ai ngờ chuồng lực của phiền tăng rất kỳ dị, kinh lực chuồng phong đờ xuống khiến chiêu thức tinh diệu của nàng không thể thi triển được. Phiền tăng quát lên: “Buông kiếm!” Năm ngón tay như lưỡi câu đánh vào hõ khẩu nàng. Trong vòng chuồng phong kiếm ảnh, Ô Lý Tái đứng cạnh nhìn không rõ chiêu thế gì, đột nhiên chỉ thấy hai thân ảnh rời ra, phiền tăng đánh trảo vào khoảng không còn Kim Bích Y đảo người về sau lưng lão.

Thì ra tuy bản lãnh Kim Bích Y còn xa mới bằng phiền tăng, nhưng nàng đã khổ luyện thân pháp Xuyên Hoa Nhiễm Thọ nên vẫn miễn cưỡng có thể tránh được đòn thế của lão. Nàng bắn thân chạy đi, thân pháp tuyệt đẹp.

Chỉ cần vài chiêu thế đã thoát khỏi vòng chuồng lực của đối phương, đừng nói Ô Lý Tái kinh sợ mà phiền tăng cũng không ngờ tới.

Ô Lý Tái vừa hoa mắt một cái đã thấy Kim Bích Y lọt ra sau lưng sư phụ hẳn, hẳn kinh dị la lên:

- Sư phụ cẩn thận, con nha đầu ở...

Lời chưa dứt, phiền tăng cười lạnh lùng:

- Nha đầu ấy không lọt khỏi chuồng ta đâu!

Sau lưng lão dường như có con mắt, chỉ bắn ngược ra nghe một tiếng “bóc” chẳng khác gì tiếng sấm kiếm đụng mạnh vào kiếm của Kim Bích Y khiến nàng bắt buộc phải buông kiếm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>